

»І не встигне воно розцвісти,
Й розлетить ся на часті,
Щоб у пащу могутніх сусід
Часть за частю упасти.

»Ось поглянь, які хмары летять
Від Дамаска й Галаду!
Се йде Ассур, Гебреям несе
І руїну й загибду.

»Ось поглянь, червоніють поля
Труп на труні усяди.
Се підняв ся страшний Вавилон
На загибду Іюди.

»Храм Єгови в огні... А сей таум...
Мов комахи по полю
Ідуть по тисячу сковані враз
Недобитки в неволю.

»Чуєш плач? На руїнах рида
Одинокий розумний,
Що корити ся радив врагам,
Щоб не впасти до трумни.*)

»Як-же пуста смердить! Але ось
Мов по шістьм світає...
З тих, що тлумом пішли, подивись,
Як-же мало вертає!

»Щось дрібненьке воручить ся там
Коло мури Салима:
Новий люд, новий Бог, новий храм,
Нова сила незрима.

»І росте воно, бєть ся з бід,
І чіпляєть ся ґрунту,
Мов будяк той низький і цінкий,
Все готовий до буту.

»Понад голови люду того
Ідуть всесвітні бурі,
Панства, царства встають і падають,
Мов фантоми попури.

»Він же в своїм куточку хова
Непохитне завзяте,
І ненависть лиш має для всіх
І незмінне прокляте.

»Та ненависть паятижм з усіх,
»Задля иншого Бога!
Бач, як кубить ся біля того
Храмового порога!

»Вона плодить ненависть. Ось глянь,
За тиранським велієм
Ідуть сили, щоб племя твоє
Ще раз вирвать з корінєм.

»Чуєш стук? Се ведезна стопи
Тих страшних легіонів,
Що топочить юдейські поля,
Робить пустку з загонів.

»Чуєш плюск? Се ворожі мечі
Кров юдейську точуть.
Чуєш крик? Се юдейських дівчат
Дикі коні волочуть.

»Он-де мати голодна Ість
Тіло свого плоду!
Он-де тисячі мруть на хрестах —
Цвіт твого народу.

»Іще раз храм Єгови горить,
І сей раз у останне:
Бо що тая рука завалить,
Те вже більше не встане.

»Іще раз недобитки плывуть
У неволю як ріки, —
Та не має вже їм вітчини,
І не вернуть на віки.

»І загасне Ізраїля звізда,
Щоб вже більше не сяті;
Лиш ненависть, що в храмі зросла,
Піде світом гуляти.

»Сумніваєш ся? Віри не ймеш?
О, ймеш віру, я знаю!
Се той рай, що жде племя твоє
У обіцяннім краю!

»Ти для нього трудив ся! Скажи,
Було за що трудити ся?
Щоб наблизив ся він, може ще
Схочеш палко молити ся?»

І поник головою Мойсей.
»Горе моїй недолі!
Чи-ж до віку не вирвать ся вже
Люду мому з неволі?»

І упав він лїнем до землі:
»Одурив нас Єгова!
І почув ся тут демонський сміх
Як луна його слова.

XIX.

Туркнув ґрім. Задріжали па-раз
Гір найглубші основи:
І один за одним понеслись
Передтечі Єгови.

Підняла ся до стропу небес
Чорна хмара стїною,
Мов Ніч-мати насупила вид
Ненавистю грізною.

І заморгала бистро у тьмі
Огняними очима,
Забурчала як мати, що знай
На лиху доню ґрима.

І з трівогою слухав Мойсей
Пітьми й блискавок мови, —
Ні, не чути ще серцю його
У них гласу Єгови.

І ревнув по-над громами ґрім.
З жаху їжить ся волос,
Завмира серце в груди... та ні,
Не Єгови се голос.

Поміж скелі завили вітри,
Іх сердиті путі
Кліпуть... мов... мов...